

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΑΝΘΙΜΟΣ
Πρὸς τοὺς εὐλογημένους χριστιανοὺς τῆς Ἐπαρχίας μας

Ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές μου,

Θεὸς εἰρήνης, σπλαχνικὸς πατέρας, ἀποστολέας δώρων ἀγάπης καὶ ἐλπίδος, συγχωρὸς ὅλων τῶν ἀνθρώπων»· ἔτσι περιγράφεται ὁ Θεὸς κατὰ τὴ συγκεκριμένη Ἑορτὴ μας, τὴν ὁποία γιορτάζουμε ὄχι ἐπετειακά, σὰν ἓνα ἱστορικὸ γεγονός, ἀλλὰ τὴν γιορτάζουμε ἐπειδὴ μᾶς ὁδήγησε στὸ φῶς τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ.

Ποιὰ ἄλλη γνώση χρειάζεται ὁ ἄνθρωπος; Ἄφοῦ, ἡ γνώση τοῦ κόσμου, μέσω τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνολογίας, δείχνει μὲ τὸ δάχτυλο Ἐκεῖνον ποῦ

δημιούργησε τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν κόσμο. Καὶ ἡ γιορτὴ τῶν Χριστουγέννων ἀνεβάζει τὴν ἀνθρώπινη ἀξία μας σὲ ὕψος ἐξαιρετικό. Ὁ Θεὸς «ἔγινε ἄνθρωπος γιὰ ν' ἀρπάξει τὸν ἄνθρωπο καὶ νὰ τὸν κάνει Θεό»! Νὰ τὸν ἐπαναφέρει στὸν παράδεισο τῆς Βασιλείας Του, ὅπου μᾶς τοποθέτησε, πρὶν ἡ ἀνταρσία τῆς πτώσεως μᾶς ρίξει ναυαγούς στὴν ποιότητα καὶ τὴν ποσότητα τῆς βιολογικῆς μας ὑπάρξεως αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

Ἔτσι διδάσκει ἡ Ἐκκλησία μας, ἀγαπητοί μου, καὶ «ἡ διδασκαλία αὐτὴ δὲν εἶναι θεωρητικὰ λόγια». Εἶναι μιὰ πρόταση ζωῆς, ὅχι ἀπὸ τὶς ἐλάχιστες ποὺ κυκλοφοροῦν, ἀλλὰ ἡ μοναδική! Ἐπειδὴ, κάθε ἄλλη φιλοσοφικὴ θεωρία συντροφεύει τὸν ἄνθρωπο μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς του. Μόνο ἡ Ἐκκλησία συνοδεύει τὸν ἄνθρωπο καὶ μετὰ τὸν τάφο. Καὶ ὁ Χριστὸς περιμένει τὸν καθένα μας στὸ τέλος τοῦ βίου μας καὶ ἀμέσως μετὰ, στὴν εἴσοδο τῆς αἰώνιας ζωῆς, «τῆς ὁποίας δὲν ὑπάρχει τέλος».

Αὐτὸ προτείνει ἡ Ἐκκλησία στὸν ἄνθρωπο καὶ στὸν κόσμο. Δὲν τὴν ἐνδιαφέρει νὰ ἀλλάξει τὸν κόσμο, ἀλλὰ νὰ δώσει νόημα, περιεχόμενο, σκοπό, σιγουριά, ὁμορφιὰ καὶ ἐλπίδα στὸν ἄνθρωπο. Τὴν Ἐκκλησία τὴν ἐνδιαφέρει νὰ ἐξηγήσει, νὰ ἐρμηνεύσει, νὰ φωτίσει, νὰ ἐνισχύσει, νὰ παρηγορήσει, νὰ απενοχοποιήσει, νὰ σηκώσει, νὰ ξαναωθήσει τὸν ἄνθρωπο πρὸς τὰ μπροστά, πρὸς τὰ πάνω.

Καὶ ὅλα αὐτά, ἀρχίζουν μὲ τὴ σημερινὴ γιορτὴ. Χρειάζεται νὰ πάρουμε στὰ σοβαρὰ τὰ Χριστούγεννα. Ὁ θεάνθρωπος Χριστὸς «ἔρχεται καὶ ξανάρχεται» κάθε χρόνο, προκειμένου νὰ τὸν ἐμπιστευθοῦμε. Καὶ δὲν θα παύσει νὰ τὸ κάνει, ὅσο ζοῦμε, ἐπειδὴ ἐλπίζει ὅτι κάποτε, σὲ κάποια στιγμή τῆς ζωῆς μας, θὰ ἀνταποκριθοῦμε στὴν προσφορὰ Του. Δὲν εἶναι μόνο τὰ δῶρα τῆς «κατὰ Χριστὸν ζωῆς» ποὺ μᾶς προσφέρει, ἀλλὰ μᾶς προσφέρεται κι ὁ ἴδιος γιὰ νὰ ἀποκτήσουμε «ζωὴ καὶ περισσότερο ἀπὸ ζωὴ».

Κι ὅμως, ὁ κόσμος καὶ φέτος πονάει, ὑποφέρει, φοβᾶται. Ἡ ἀδικία βασιλεύει καὶ τὸ αἶμα πνίγει κάθε ἐλπίδα. Ἡ ἀπληστία σκοτώνει τὸ χαμόγελο πρὶν ἀνθίσει, καὶ τὰ μισόκλειστα μάτια συνταιριάζονται ἀπόλυτα μὲ τὶς σφιγμένες γροθιές. Ἡ ἐμπιστοσύνη ἐξορίστηκε ἀπὸ τὶς ἀνθρώπινες σχέσεις καὶ τὰ αἰσθήματα ἔγιναν ὑπολογισμοί, θησαυρισμένοι στὶς Τράπεζες τοῦ ἐγωϊσμοῦ.

Κι ὅμως σήμερα γιορτάζουμε Χριστούγεννα! Ἐπειδὴ, ὅσο κι ἂν ἀμαυρώσαμε τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, μέσα μας ἔστω κάπου βαθειά, θυμόμαστε ὅτι κάποτε εἴμαστε ἡ κορωνίδα τῆς Δημιουργίας. Θυμόμαστε ὅτι *«κάποτε συνομιλούσαμε μὲ τὸ Θεό»*. Θυμόμαστε ὅτι *«συναποφασίζαμε μαζί Του καὶ συνδημιουργούσαμε»*. Δὲν ξεχνᾶμε ἀκόμα, ὅτι κάποτε μᾶς *«ἐπισκέφθηκε ξανά ἀπὸ ψηλά»*. Μᾶς ἀναζήτησε στὰ χαμένα καὶ μᾶς βρῆκε. Μᾶς ἀγκάλιασε ξανά καὶ μᾶς ἔδωσε τὸ χάρτη πού θὰ μᾶς φέρει πίσω, κοντά Του. Μᾶς ἔδωσε τὸ κλειδί νὰ ξανανοίξουμε τὴν κλεισμένη πόρτα καὶ νὰ μποῦμε στὸ πατρικό μας σπίτι.

Γιατὶ δὲν τὸ ἀποφασίζουμε; Γιατὶ προτιμᾶμε *«τὰ κουρέλια αὐτῆς τῆς μητριᾶς ζωῆς ἀντὶ τὰ ζεστὰ ροῦχα τῆς μάνας μας Ἐκκλησίας»*; Γιατὶ τρεφόμαστε μὲ ξυλοκέρατα, ἀντὶ νὰ πάρουμε τὸν ζεστὸ ἄρτο καὶ τὸ παλιὸ κρασί; Γιατὶ σβύνουμε τὸν ὀρίζοντα τῆς ψυχῆς μας καὶ κονταίνουμε τὰ φτερά τῆς καρδιᾶς μας; *«Ποῦ ἔμεινε τὸ σῶμα μας ἀπλήγωτο; Σὲ ποιὸ σημεῖο δὲν βάλαμε κατάπλασμα»*;

Καιρὸς νὰ σηκωθοῦμε, νὰ ἀνεβοῦμε ψηλότερα. Νὰ σκουπίσουμε τὰ δάκρυα, νὰ γιάνουμε τὶς πληγές μας. Ἡ ἀνθρωπότητα δὲν ἔχει χαμηλότερα νὰ πέσει. Πιο πολὺ πολὺ νὰ πεθάνουμε δὲν γίνεται. Νὰ ἐμπιστευθοῦμε τὸν Χριστό. Νὰ ἀποδεχτοῦμε τὸ Εὐαγγέλιο στὴ ζωὴ μας. Νὰ τιμήσουμε τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο.

Νὰ ἀντιγράψουμε τοὺς ἀγίους μας. Νὰ ἐπιδιώξουμε τὰ Μυστήρια τῆς πίστεώς μας. Νὰ ἀναπαύσουμε τὴν συνείδησή μας καὶ νὰ τὴν ἐλαφρύνουμε ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες. Νὰ προσκαλέσουμε τὴν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νὰ δροσίσει τὴν ζωὴ μας καὶ νὰ ἀφήσουμε τὴν ὁμορφιὰ τῆς λατρείας τοῦ Χριστοῦ νὰ στολίσαι τὴν καθημερινότητα τοῦ βίου μας.

Αὐτὰ θὰ εἶναι Χριστούγεννα, ἀγαπητοί μου, μόνιμα, ἀτελείωτα καὶ χωρὶς διακοπὴ. Ἄν ἀποφασίσουμε αὐτὴν τὴν ἐπιστροφή στὴν Βηθλεέμ, τότε θὰ ἡμερέψουμε καὶ θὰ ἐγκατασταθεῖ «ἐπὶ γῆς ἡ εἰρήνη». Ὅταν ὁ καθένας μας, ὡς οἰκογένειες καὶ ὡς κοινωνία ἐπιστρέψουμε στὸ Θεό, τότε ὁ κόσμος μας θὰ δεῖ τὸ «ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου» νὰ γίνεται πραγματικότητα. Δὲν ἔχουμε ἄλλο περιθώριο. Ἄς τὸ ἀποφασίσουμε κι ἄς τὸ τολμήσουμε.

Τότε, ὁ Χριστὸς θὰ γεννιέται διαρκῶς μέσα μας. Θὰ ἔρχεται ἡ χάρη Του ραγδαία στὴ ζωὴ μας. Θὰ ζοῦμε τὴν ζωὴ Του. Θὰ χαιρόμαστε τὴν σχέση μας μαζί Του.

Αὐτὸ σᾶς εὐχομαὶ σὰ ἐφετινὰ Χριστούγεννα καὶ παρακαλῶ νὰ εὐχεσθε καὶ σεῖς γιὰ τὸν Ἐπίσκοπό σας.

Εὐχέτης μὲ ἀγάπη καὶ τιμὴ,

Ὁ Μητροπολίτης σας

Alexandroupolitis

† Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως Ἄνθιμος